

Píšu, píšeš, píšeme ...

sborníček vítězných prací literární soutěže pro děti, kterou v rámci projektu Klubu dětských knihoven SKIP ČR pořádají veřejné knihovny Zlínského kraje: Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti, Knihovna Kroměřížska, Krajská knihovna Františka Bartoše ve Zlíně, a Masarykova veřejná knihovna ve Vsetíně

červen 2015

Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti, příspěvková organizace

Píšu, píšeš, píšeme ...

červen 2015

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

Výsledky krajského kola dětské literární soutěže veřejných knihoven Zlínského kraje 2015

1. kategorie – 1. - 3. třídy - próza:

1. Aneta Somrová, 3. tř. ZŠ a MŠ Jarošov
2. Tereza Kadlečíková a Daniela Šimková, 3. tř. ZŠ Křiby Zlín
3. Adam Jakšík, 3. tř. ZŠ a MŠ Jarošov

1. kategorie – 1.- 3. třídy - poezie

1. Simona Plesníková, 3. tř. ZŠ a MŠ Choryně
2. Dan Chvostek, 3. tř. ZŠ a MŠ Choryně
3. Jan Jakub Šipka, 3. tř. ZŠ TGM Uherské Hradiště – Mařatice

2. kategorie – 4. - 5. třídy - próza

1. Sára Stašková, 5. tř. ZŠ a MŠ O. Pavla Buštěhrad
1. Matěj Fridrich, 4. tř. ZŠ Emila Zátopka Zlín
2. Dominik Ptáček, 4. tř. ZŠ U Pálenice Kunovice

2. kategorie – 4. - 5. třídy - poezie

1. Lukáš Koniček, 5. tř. ZŠ Emila Zátopka Zlín
2. Petr Kvasnička, 5. tř. ZŠ Horní Němčí
3. Štěpán Janetka, 5. tř. ZŠ Křižná Valašské Meziříčí

3. kategorie – 6. - 7. třídy - próza

1. Barbora Rokytová, 7. tř. ZŠ Staré Město
2. Veronika Vaňharová, 12 let, Gymnázium a JŠ Zlín
2. Jiří Stupňánek, 7. tř. ZŠ Polešovice

3. kategorie – 6. - 7. třídy - poezie

1. Kryštof Knesl, Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm
2. Václav Opletal, 7. tř. ZŠ Rokytnice Vsetín
3. Matěj Bartůšek, 6. tř. ZŠ Oskol Kroměříž

4. kategorie – 8. - 9. třídy - próza

1. Martina Žufanová, 9. tř. ZŠ U Pálenice Kunovice
2. Kristýna Čechová, 8. tř. ZŠ Polešovice
3. Magdaléna Vaculová, 8. tř. ZŠ J. Bublíka Bánov

4. kategorie – 8. - 9. třídy - poezie

1. Natálie Výmolová, 8. tř. ZŠ a MŠ JAK Nivnice
2. Jan Gajdošík, 8. tř. ZŠ UNESCO Uherské Hradiště
3. Karolína Martikánová, 9. tř. ZŠ Zubří

5. kategorie – Speciální školy

1. Matěj Jedlička, 7. tř. ZŠ praktická a speciální Kroměříž

Komiks

- Metoděj Chrobák, 2. tř. ZŠ Integra Vsetín – kategorie 1.-3. třídy
Zbyněk Rohlík, ZŠ Trávníky Vsetín – kategorie 4.-5. třídy
Tereza Phamová, ZŠ Vsetín – kategorie 6.-7. třídy
Anna Březinová, Valentina Horáková, 8. tř. ZŠ a MŠ Traplice – kategorie 8.-9. třídy

Pavla Svobodová, 18 let

Už popatnácté se spojily knihovny Zlínského kraje k vyhlášení a uspořádání dětské literární soutěže. Najít společný název bylo tentokrát těžké, vždyť témata jednotlivých regionálních kol byla různorodá... a tak mladí autoři ve Zlíně psali na téma Byl jednou jeden pokrok, v Kroměříži přemýšleli o tom, Proč žiji rád v Evropě, vsetínští hledali Objevy, které změnilly svět, a na Slovácku připomínali 140. výročí postavení uher-skohradištské synagogy.

I v tomto ročníku literární soutěže se potvrdilo, že děti mají bohatou fantazii a jejich příspěvky dokazují, že stále umíme naslouchat, přemýšlet a vnímat všemi smysly i obyčejné věci.

Patnáctému ročníku společné literární soutěže pro děti, kterou od roku 2000 pořádají veřejné knihovny Zlínského kraje, předcházela regionální kola v Knihovně Kroměřížska, Knihovně Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti, Krajské knihovně Františka Bartoše ve Zlíně a Masarykově veřejné knihovně ve Vsetíně. Nejlepší příspěvky pak putovaly do kola krajského, kde práce dětí hodnotily odborné poroty, zde zasedli pedagogové, regionální autoři, novináři i knihovníci. Ti určili pořadí prací v jednotlivých kategoriích, do sborníčku se dostaly práce s nejvyšším počtem bodů. Děkujeme porotcům za jejich nelehkou práci, děkujeme mladým autorům, že dokázali otevřít svá srdce a podělit se s námi o své postřehy. A už nyní se těšíme na další kolo literárního klání, které v roce 2016 v projektu Kde končí svět připomene 700. výročí narození Karla IV.

Můj soused vynálezce

Tereza Kadlečíková, Daniela Šimková, 3. třída ZŠ Křiby Zlín

Hned jak jsem se vzbudila, tak soused-pan Hlavička opět něco kutil. Znělo to jako kdyby vrtal. Byla jsem se zeptat, co zase vyrábí. Prý to je tajemství. A nechtěl bys mi to prozradit? Tak jo, ale zůstane to jen mezi námi. Můžu ti nějak pomoci? Dobře. Tak já ti prozradím, co to je, je to stroj do minulosti. Abych mohl zjistit, jestli už měli mobil. A na co to potřebuješ vědět? Chtěl bych totiž jeden starodávný sestavit. Už jsem musela jít spát a moc jsem se nevyzpala. Pan Hlavička totiž ještě dodělával stroj do minulosti. Ráno mě vzbudily paprsky slunce. Všude bylo velké ticho. V té chvíli jsem vykřikla: sláva doufám, že se dobře vyspím. Šla jsem se zeptat pana Hlavičky, jestli už je hotov. Konečně přišla ta chvíle – stroj byl hotov a my jsme spolu mohli podniknout výpravu do minulosti. Najednou bylo všude blankytné modro. Viděli jsme jen pár lidí, kterých jsme se zeptali, jestli mají mobily. Odpověděli, že na světě je pouze jeden a ten má král Vilém. A ten získáte, jenom když splníte tři přání krále Viléma. Za první- musíte najít zlatou perlu, která je ukrytá v hlubokém moři. Za druhé- musíte uvařit speciální večeri. Za třetí- musíte zabít tříhlavého draka. Kde to království je? Ptá se pan Hlavička. Za devatero horami a devatero řekami, ale nesmíte minout zlou čarodějnici, která vám ukáže kam dál. Tak my už půjdeme. Zdolali jsme devatero hor a devatero řek a přišli k lesu. Tušili jsme, že tam potkáme zlou čarodějnici. Trošku jsme se i báli. Ale přesto jsme se nevdávali a pokračovali v cestě. Po chvíli jsme v dále viděli chaloupku na kuří nožce. Zaklepalí jsme a vešli dál. V houpacím křesle seděla čarodějnice a četla si v kouzelné knize. Pan Hlavička se zeptal: Řekla byste nám cestu do království krále Viléma? Ano, řekla, ale ta cesta je hrozně dlouhá, myslíte, že byste si na ni troufli? odpověděla čarodějnice. Zajistě, pravil pan Hlavička. No dobrá musíte projít: černým lesem, pohádkovým stromem a nakonec se musíte prosekat růžemi. Je to sice těžší, než jsme čekali, ale jdeme do toho. Nashledanou a děkujeme za radu. Pokračovali jsme dál a před sebou jsme viděli černý les, byl trochu strašidelný, ale my jsme se nebáli. Po cestě jsme potkali spoustu divných stvoření – například jednookého Kuliočka a sedmiokého Majka. Po té co jsme opustili černý les, v dále se tyčil pohádkový strom. Už jsme přemýšleli, co nás tam bude čekat. Pan Hlavička si myslěl, že tam bude kouzelná víla, která nás vyvede z pohádkového stromu. A měl pravdu, před stromem nás uvítala víla, o které pan Hlavička mluvil. Byla velice milá a pomohla nám přejít přes pohádkový strom. Pokračovali jsme dále a tu zahlédli růže obrostlé trnám. Musíme vytáhnout svoje meče, přikázal pan Hlavička. Naštěstí jsme se prosekali trnám a našli království krále Viléma. U brány stáli dva strážci. Pan Hlavička řekl, že potřebujeme mluvit s králem. Pustili nás dovnitř. Našli jsme pokoj krále Viléma a vešli jsme. Král seděl na posteli. Co se vám stalo? ptá se pan Hlavička. Já jsem tuze nemocen. Král se zeptal, co nás k němu přivádí. My chceme váš mobil. Dám vám ho i bez splnění třech úkolů, ale musíte mě uzdravit. Pan Hlavička přemýšlel a najednou zahlédl plakát s nápisem POJĎTE SI PRO svůj Lék DO města jménem KUŘE V největší BUDOVĚ. Pan Hlavička navrhnul, abychom šli rychle pro lék. Moc dobře věděl kam jít. Do lékárny jsme dorazili jako první, takže si mohli koupit lék a zbyla nám ještě jedna koruna, kterou musíme odevzdat panu králi. Krále Viléma jsme vyléčili. Jak slíbil, tak také udělal. Svůj mobil nám daroval a potom už jsme utíkali zpátky domů, aby pan Hlavička mohl vyrábět starodávné mobily a prodávat je.

Židovka Helenka

Aneta Somrová, 9 let, 3. třída ZŠ a MŠ Jarošov

Byla jednou jedna rodina Židů. A ti Židé se chodili modlit do synagogy. V té rodině byla maminka Radka, tatínek Tomáš a dvě dcery. Starší Helenka, mladší Zuzanka. Helenka měla osm let, Zuzanka čtyři roky.

Jednou nastala 2. světová válka. Němci vypálili synagogu. Ale to nebylo ze všeho to nejhorší. Nejhorší na tom bylo, že oddělili maminku, Helenku a Zuzanku od tatínka. Tatínka zavezli někam pryč, nikdo nevěděl kam. Maminku a děti odvěkli do koncentračního tábora. Němci se ptali, kolik je holčičkám roků. Holčičky ale nerozuměly jejich řeči, tak za ně odpověděla maminka. Němci rozkázali, ať se jdou osprchovat do speciální sprchy. A tak šly. Najednou se začal ve sprchách šířit divný vzduch. Helenka stoupla na kachličku, která se pohnula. Potom kachel odklopila. Uviděla tajnou chodbu, a protože by je ten vzduch udusil, tak do ní vešla a za ní maminka a Zuzanka. Vzduch už byl normální. Jenom slyšely, jak nad nimi umírají lidé z udušení. Helenka zapálila svíčku, aby viděly na podzemní cestu. Šly rovnou za nosem, než vyšly z díry těsně vedle velkého lesa. Vešly do lesa a tam zahlédly opuštěnou chatrč. Ubytovaly se v ní. Blízko byla studánka, také hodně lesních plodů, takže to bylo dobré místo na přespaní. Když se ráno probudily, napily se ze studánky a uslyšely několik výstřelů. Dívky se lekly a rychle vběhly do příbytku. V chatrči přežily mnoho týdnů. Potom skončila válka a ony se vrátily do rodného města.

Jak Golem pekli chleba

Adam Jakšík, 9 let, 3. třída ZŠ a MŠ Jarošov

V jedné vesnici bylo malé pekařství a v něm pracoval tatínek se synkem. Tatínek se jmenoval Johan a synek Bohdan. Každé ráno museli oba brzo vstávat, aby napekli pečivo pro celou vesnici. Jednoho dne musel tatínek Johan do mlýna pro mouku a Bohdanovi nakázal, aby udržoval v peci oheň. Ale kluk usnul, oheň zhasl a pec vychladla. Když se Bohdan vzbudil a zjistil to, byl velmi nešťastný, protože nedodržel slib, který dal tátovi. Znovu rozdělal oheň v peci. Ale než bude dostatečně vyhřátá, aby se v ní dal péct chleba, těsto z kádě přeteče ven, pomyslel si. Bohdan se rozběhl za rabínem požádat ho o pomoc. Věděl totiž, že v synagoze je ukrytý Golem, který má velkou sílu. Rabín Bohdana vyslechl, zavedl ho do synagogy a půjčil mu šém, který slouží k obživnutí Golema. Bohdan ho obživil a odvedl si Golema do pekařství. Golem měl do červena rozpálené oči, kterými se upřeně díval do pece. Svou silou pec rozehrál tak, že Bohdan mohl upéct chleba a tatínek neměl důvod se na něho zlobit.

GOLEM

Jan Jakub Šipka, 8 let, 3. třída ZŠ TGM Uherské Hradiště - Mařatice

Jednoho dne, kdy spaní bylo nevhodné,
židé tvrdě pracovali než by radši tancovali.
Vyrobili golema...
Golem to byl poslušný, ale taky neslušný.
Řádil jako lev, kdo šel kolem něho
okamžitě zdech!
Zavolali písaře, ale ten nic nezmůže.
„Počkat, počkat!“ řekl rabín dychtivě: „Něco by tu bylo
... hlava, čelo, šém,
ať to řeknou všem!!!“
Zavolali siláka a řekli mu:
„Kdyby něco... ťukni mu na hlavu.“
Pochvalně to zahučelo v davu.
A TAK TO DOBŘE DOPADLO.
O golema se nestrachujte,
spadlo na něj letadlo.

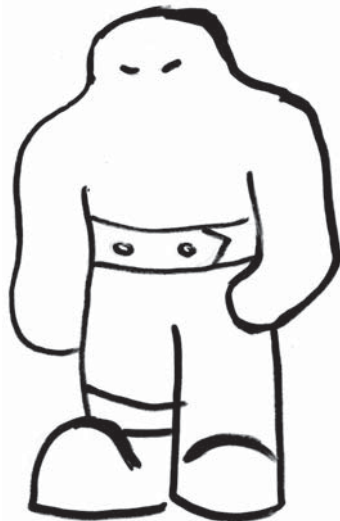
Co bych vynalezl pro školu

Dan Chvostek, 3. třída ZŠ a MŠ Choryně

Co vylepšit na škole,
když v ní skoro všechno je?
Chtělo by to židle pravdy,
ať se zlo vyřeší navždy.

Kdo by zlobil nebo lhal,
anebo se hloupě smál,
židle by to pocítila
a ihned se rozsvítila.

Žáci by si rozmysleli,
zda má cenu zlobiti,
raději by v klidu byli,
než zase pak svítili.

Lukáš Malík, 12 let

Já a budoucnost

Simona Plesniková, 3. třída ZŠ a MŠ Choryně

Co až budu dospělá,
a na práci vyspělá?
Pořídím si roboty,
zažiju samé dobroty!
Oni můj život promění –
nebude s nimi žádné trápení.

První bude Pondělí.
O úklid se rád podělí.
Ale co když moje učebnice
bude strkat do lednice?

Úterý, robot druhý.
Pořád bude chroupat gumy, tuhy.
Kružítkem si čistit zuby ...
přivede mne do záhuby!

Pak je tu třetí, ten se bude jmenovat Středa.
Tomu se nic moc vytknout nedá.
Páchá jen drobné přečiny –
nakusovat bude moje vlastní svačiny.

Čtvrtek má dva zlozvyky:
Pověsí šaty na kliky,
a pak, což je horší věc,
chrápe jako jezevec.

O Pátkovi škoda slov.
Milovat bude rybolov.
Pozorovat budu ve vaně,
kapry, líny, vorvaně.

Sobota má v programu
svádět všechno na mámu.
Bude pro mne břemenem.
Tak ho praštím řemenem?

No a potom Neděle,
Tahat mě má z postele.
Sám se totiž doma nudí,
jenže jeho tlapy studí!

Když tak nad tím přemýšlím,
zbytečně si vymýšlím.
Robot není žádná slast,
samý kov a taky plast.
Nechci sedm robotů,
odvezte je do šrotu!

Jak žvýkali v pravěku

Sára Stašková, 11 let, 5. třída ZŠ Oty Pavla Buštěhrad

Místo: okolí jeskyně.

Čas: slunce je nahoře.

Osoby: pravěká žena, pravěcí muži.

Spala a měla jako vždy otevřenou pusou. Hlasitě chrápala jako by byla lovec, přitom jen čistila kůži a pekla maso. Najednou jí do otevřených úst skápla pryskyřice ze smrku. Nejdřív se lekla a začala se dusit, ale pak pryskyřici z krku dostala a zkusila ji rozkousnout. Nešlo to moc dobře, ale po chvíli hmota povolila a ona ji začala žvýkat. Bylo to odporné, ale zároveň moc zábavné. Proto si řekla, že se s tím pochlubí své tlupě. Přišla k nim a začala chodit kolem mužů, kteří se vrátili z lovu mamuta...bez mamuta. Muži seděli kolem ohně a pozorovali kolem procházející ženu, která stále pohybovala pusou ze strany na stranu. Až to jeden z nich nevydržel a zeptal se: „Huhu,huhhu hhhhuh hu?“ (překlad: „Co to máš v té puse, ženo č.1?) Žena mu neodpověděla, ale jen vyplivla pryskyřici do dlaně a ukázala mu ji. Bylo v ní jehličí, občas nějaký komár a kousek kůry, ale jinak byla pryskyřice krásně oranžová, až zlatá. Muž HU si ji vzal z ženiny dlaně a strčil si ji do úst. Hned na to napadla tlupu sousední skupina a muže zabila.

Místo: laboratoř.

Čas: 1848

Osoby: John B. Curtis

„Haló, pane Curtisi, našli toho pravěkého muže a má to v puse!“ ozval se hlas z telefonu. Curtis věděl, že to přijde. Někdo před ním vymyslel žvýkačku! A co teď s patentem?

„Haló, jste tam, pane Curtisi?“ ozval se hlas.

„Ano, ano, slyším Vás. Zničte to! Musíte to bezpodmínečně zničit, ihned! zakřičel do telefonu John.

„Ale, to nejde, p...“ začal hlas, ale už to nedopověděl, protože John B. Curtis zavěsil. Věc je vyřízená, pomyslel si. Stěhuji se do Portlandu a začnu s novou žvýkačkou, parafinovou. Smrkové žvýkačky bez cukru ztrácely na oblíbenosti a musel jsem vymyslet něco chutnějšího. Co takhle lékořice? To by šlo, ale jak ji pojmenovat, přemýšlel John. V klubu, kam chodíval hrát poker, ho název napadl: Black Jack! Aby měla ještě lepší chuť, začal do ní John přidávat cukr. Lidé byli jako diví a žvýkaček se překoupili!

Místo: Ordinace Čas: 2030

Osoby: doktor Van Hospitel

Ted už jen napsat recept a pacient může jít domů, oddechl si doktor Van Hospitel. Pacient si zatím zapínal košili a poslouchal, co mu pan doktor radí.

„Tady ty žvýkačky s vakcínou jsou novinka, náplň je s příchutí maliny nebo citrónu. To si vyberete v lékárně. Budete je žvýkat dvakrát denně, ano?“

„To jakože teď jsou v prodeji žvýkačky s vakcínou?“ zeptal se pacient.

„Ale samozřejmě! odpověděl doktor.

Žvýkačky s vakcínou, vitamíny, léky proti bolesti se začaly vyrábět v roce 2026. I hned se staly zbožím s nejvyššími výdělky a lidé je kupovali ostošest.

A co bude se žvýkačkami dál? Kdo ví? Třeba budou jednou sloužit i jako hlavní jídlo.

Pokrok nezastavíš

Matěj Fridrich, 4. třída ZŠ Emila Zátopka Zlín

Byl první prázdninový den. Bylo brzy ráno, vyskočil jsem z postele a šel jsem se nasnídat. Maminka mě pak zavezla na prázdniny za dědečkem na chalupu.

Jednou, když jsme vařili oběd, tak mě dědeček poslal do sklepa pro brambory. Když jsem sešel dolů, všiml jsem si v rohu nějakého podivného stroje. Zeptal jsem se dědečka, co to je, ale dědeček mi neodpověděl a dál vařil. Tak jsem se rozhodl, že to prozkoumám sám.

Když si šel dědeček po obědě dát 20, sešel jsem tiše do sklepa a opatrně za sebou zavřel dveře. Obcházel jsem ten zvláštní stroj kolem dokola, vypadal trochu jako vesmírný modul. Objevil jsem skryté dvířka, které se otevřely, jenom jsem se jich dotkl. Vlezl jsem dovnitř a objevil jsem spoustu různých tlačítek s čísly. Byly už pořádně zaprášené. Zmáčkkl jsem několik tlačítek a vtom se stroj rozblíkal a začalo se všechno točit. Měl jsem pocit, že letím.

Po pár minutách se stroj přestal točit a postupně ustávalo i blikání tlačítek. Řekl jsem si, že už to raději dál zkoušet nebudu a stroj nechám dál v koutě sklepa odpočívat.

Jakmile jsem vylezl ven, čekalo na mě obrovské překvapení... Přímo proti mně běžel T- rex. Strašně jsem se lekl a raději jsem se rychle schoval do stroje. Pochopil jsem, že ten zvláštní stroj je stroj času. Jak se ale dostanu zpátky? To jsem netušil. Zmáčkkl jsem zase pár tlačítek a stroj se opět rozběhl. Ale bylo to jiné. Najednou kolem okýnka začalo ubíhat něco jako film. Chvilí jsem nevěděl, o co jde, ale pak jsem pochopil. Cestoval jsem v čase, ne jako poprvé skokem, ale kolem mě ubíhal čas a já jsem se pohyboval s ním, jenom mnohokrát rychleji. Pozoroval jsem, jak pračlověk s kamenným pazourkem loví zvěř a čistí kůži, vzápětí jsem viděl, jak ve středověku bojovali ve válce muž proti muži mečem a sekýrou, za chvíli už jsem spatřil, jak po kolejích supí parní lokomotiva, které se strašně kouří z komína a kolem projíždí praprapradědeček dnešních automobilů. Potom stroj cukl a zastavil se. Otevřel jsem dvířka a kolem mě projelo autíčko na dálkové ovládání, se kterým si hrál můj kamarád Petr.

Děda mě už hledal a ptal se mě, kde jsem byl. Raději jsem mlčel, abych nemusel lhát. Byl jsem překvapený z obrovského pokroku, jaký člověk udělal.

Příště se zkusím podívat do budoucnosti, abych věděl, co nás čeká. Jedno vím jistě...

POKROK NEZASTAVÍŠ

Pohádka o napraveném Židovi

Dominik Ptáček, 10 let, 4. třída ZŠ U Pálenice Kunovice

Kdysi dávno žili v jedné malé vesničce daleko odsud dva Židé. Felix byl skromný a naprosto oddaný Bohu a své víře, Egon své víře příliš věrný nebyl a ještě navíc byl velmi lakomý a stále nespokojený. Felixovi Bůh proto nadělal radostný život, Egonovi však nemohl dopřát nic víc než nudu. Jednou v noci se Felixovi Bůh zjevil a sdělil mu, že v hoře, která se nachází hodně daleko od jeho domova, je ukrytý poklad. A že on, protože je dobrý člověk a snaží se pomáhat i druhým, si tento poklad zaslouží ze všech lidí na světě nejvíce. Řekl mu: „Poklad je sice daleko, ale ty ho najdeš snadno. Stačí sledovat na obloze tu nejjasnější hvězdu, podle které ti budu dávat znamení. Tuto hvězdu uvidíš ve dne i v noci pouze ty. A pokud bude zářit, tak budeš vědět, že jdeš určitě tím správným směrem.“ Když se Felix ráno probudil, tak neváhal, sbalil si pár věcí a okamžitě se vydal na cestu. Egon si všiml, že Felix odchází a hned se ho začal vyptávat. Felix mu tedy pověděl o tom, co se mu v noci přihodilo. V tu chvíli si Egon pomyslel: „Když ho budu tajně pronásledovat, můžu nějakou lží získat poklad sám pro sebe a budu mít až do konce života vystaráno.“ Nakonec se však rozhodl jinak a hned Felixovi navrhl: „Co kdybych se k tobě přidal, ať jsme na to putování dva? Ve dvou nám to všechno půjde lépe.“ A protože byl Felix hodný a důvěřivý, souhlasil. Vydali se tedy na cestu společně a Felix začal sledovat na obloze hvězdu, která celou dobu jasně zářila. Tak věděl, že jdou správným směrem. Nejprve narazili na hustý les, kterým bylo potřeba projít. Tak šli a šli, až uslyšeli tenký hlásek. Rozhlédli se a uviděli skřítku Lesníčka. Ten jim řekl: „Pojďte si se mnou zahrát na honěnou. Když mě chytíte, dostanete ode mně košík plný jablečných buchet.“ Oba přikývli. Egon totiž dostal na buchty velkou chuť. Felixovi to přišlo zase zábavné a chtěl si užít hlavně trochu legrace. Nejříve nemohli skřítku vůbec dohonit, ale pak se na něj domluvili a chytnout se jim ho přece jenom podařilo. Ten jim hned dal slíbenou odměnu. Šli dál a za chvíli nastala noc. Povečeřeli skřítkovy buchty a uložili se pod širým nebem ke spánku. Druhý den ráno se Egonovi vůbec nechtělo vstávat. Až poté, co ho Felix nějakou dobu přemlouval, konečně vstal a vyrazili na další cestu. Felix neustále sledoval zářící hvězdu. Tak putovali několik dnů a nocí, přespávali všude možně, až nakonec dorazili k hoře, kde měl být ukrytý poklad. Bůh je mezitím oba celou dobu sledoval a na rozdíl od Felixe samozřejmě prohlédl Egonovy myšlenky. Dobře poznal, že chce poklad jenom sám pro sebe. Rozhodl se, že mu to nedaruje a nahoře na něj nastraží nějakou léčku. Felix s Egonem začali šplhat nahoru. Čekalo je ještě hodně námahy, což se Egonovi příliš nelíbilo, ale jeho chamtivost ho neustále hnala dál. Bůh se snažil Egonovi cestu znepříjemnit tím, že se mu pod rukama drolila hlína a kameny. Dobře věděl, že Egon si poklad vůbec nezaslouží. Až konečně oba dorazili na vrchol, začali poklad hledat. Hvězda byla velmi jasná, tak Felix věděl, že jsou určitě na správném místě. Felixe najednou napadlo, že poklad bude nejspíše zakopaný. Vrchol nebyl široký, tak zkusil hrabat rukama přesně uprostřed. Po chvíli narazil na malou zlatou sochu. Felix byl z nálezu nadšený, ale Egonovi, který až dosud Felixe pouze pozoroval, se to zdálo být málo. Neřekl sice nic, ale ve skutečnosti byl velmi zklamaný, že se takovou dlouhou dobu plahočil pro tak malou odměnu a konečně pochopil, že si poklad přivlastnit nemůže. Když se potom po dalším několikadenním putování vrátili zpět do vesnice, tak už Egon neměl vůbec zájem prát se s Felixem o takovou malou sochu. Felix však trval na tom, že sochu prodají a každý z nich si nechá půlku peněz. Egon tedy na Felixovo naléhání přistoupil. Začal být více věrný Bohu a své víře, přestal se tolik honit za bohatstvím a jeho život se postupně stal radostným jako ten Felixův.

2. kategorie – 4.-5. třídy – poezie

Objevy, které změnily svět

Petr Kvasnička, 5. třída ZŠ Horní Němčí

Kouknu na můj **kalendář**,
uvidím tam komentář.
V komentáři napsané:
Vítáme vás, občané!
Vezmu **auto** a už jedu,
sám starosta sedí vpředu.
Jede jako blázní druhý,
aby stihl svoji schůzi.
Starosta už parkuje,
telefon mu vibruje.

Koukne na něj, kdo mu volá,
je to horněmčanská škola.

„Brzy bude beseda,
počítač je potřeba.
Povídání pestré je,
ať **PowerPoint** funguje.“
Objevy, které změnily svět,
jsou tady už řadu let.

Jak vzniklo lehokolo AZUB (Můj soused vynálezce)

Lukáš Koniček, 11 let, 5. třída ZŠ Emila Zátópka Zlín

Táta známý kutil je,
pořád něco montuje.
Při výletu na pobřeží,
viděl kolo, kde se leží.

V „pololeže“ šlapal pán,
v hlavě zrodil se mu plán.
Kolo, to má kde kdo doma,
ale kdo zná lehokola?

Kreslil, kutil, vyráběl,
za čas dobrou zprávu měl.
Ten, kdo nechce běžné kolo,
může zkusit lehokolo. Tento vynález nezměnil svět,
ale na kole se dá i jinak jet.
Tento pán je od nás z Brodu,
člověk je to na pohodu.

Jeho firma AZUB vzkvétá,
funguje už celá léta.
Kdo nevěří, ať k nám běží,
získá kolo, kde se leží.

(AZUB – Aleš Zemánek, Uherský Brod)

Já a budoucnost

Štěpán Janetka, 5. třída ZŠ Křižná Valašské Meziříčí

Spím, je horký den
a já mám následující sen....

Slunce pálí,
a já mizím v dáli.

Kosmickou rychlost v raketě nabírám,
oči při tom zavírám...

Zařadím funkci autopilota
a spustím dalšího robota.

Na Jupiteru jsem než napočítám pět,
kolem mě se rozprostírá velký a „nekonečný
svět.“

A já náhle cítím, že chci změnu,
měním kurz a letím políbit svou ženu.

Svoji raketu na vodní ponorku přepínám,
oči přítom zavírám...

Ve vodní říši laserové paprsky jsou všude kolem,
aby hledaný zločinec neproklouzl ani s vodním
kolem.

Já však povolení přes portál mám,
na magnetické parkoviště svoji ponorku dám.

V podvodní vesnici se nám žije fakt prima,
ale chybí mi tu sníh a zima.

Proto se přesunu na pevninu,
kde jsem ani ne za vteřinu.

Spolknou místo oběda dva prášky,
které jsou teď hitem a dietními náhražky.

Všude kolem mě samá levitace,
zcela zmizela gravitace.

Dvoustovka je startovací rychlost mého „oře“,
mám chuť se vrátit zpět a vidět znovu moře.

Čas je v budoucnosti relativní pojem
a já začínám mít dojem,
že je čas se probudit
a pokračování děsivých sci-fi snů ze sebe
vyhubit....

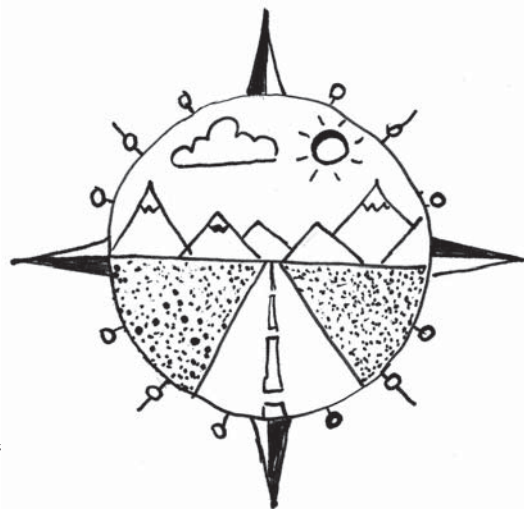
Pomalou oči otvírám
a opětovně síly nabírám..

Jsem rád, že žiji v 21. století
a tajně doufám, že naši planetu nečeká prokletí.

Neškodí však připomenout známou myšlenku
nám všem,
že jsme se naučili létat ve vzduchu a mracích jako
ptáci,
mnohem výš než dětem létají draci,

umíme plavat ve vodě jako ryby
a snažíme se minimalizovat chyby,

zbývá nám však naučit se žít na planetě Zemi
jako lidé,
velmi často jen materiálních statků a povrchních
hodnot chtivě...

Kateřina Pagáčová, 17 let

3. kategorie – 6.-7. třídy - próza

Můj soused vynálezce

Veronika Vaňharová, 12 let, Gymnázium a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky Zlín

„Ahoj mami a tati,“ usmála jsem se na své rodiče. „Ahoj, Hanko, měj se ve škole hezky,“ odpověděla mi táta a zavřel za mnou domovní dveře. Seběhla jsem ze schodů a otevřela branku. Vyšla jsem na ulici, zabouchla doleva, popošla jsem tři metry a zamířila jsem znovu doleva. Stála jsem u domu Carvenových. Zde bydlel můj kamarád Simon.

Pomalou jsem otevřela jejich na hnědo natřenou branku a sedla jsem si před dveře na staré kamenné schody. Nezbyvalo než čekat. Simon si dává někdy na čas. Sledovala jsem hodinky a střídavě bedlivě pozorovala domovní dveře, které se asi po deseti dlouhých minutách otevřely a v nich stál Simon, drobný kluk s rozčuchanými hnědými vlasy pod rozplácloou kšiltovkou, malýma a bystrýma modrýma očima, špičatým nosem a rozesmátými červenými ústy. Na sobě měl plandavé šedé kalhoty, červené vytahané tričko s potiskem a nápisem Pí a pohodlné hnědé šněrovací boty. Ale co na něm bylo asi nejzvláštnější, byl velký batoh, ve kterém nosil kromě učení do školy spoustu nejrůznějších věcí, nástrojů a prapodivných pomůcek. Batoh byl tak veliký, že připomínal trojici pneumatik postavených jednu na druhé a Simon ho vláčel skoro po zemi.

„Jdeme?“ zeptal se Simon. „Ehm...jasně,“ reagovala jsem pomalu. „Mám pro tebe dárek, Hanko.“ „Jaký?“ podívala jsem se na něj překvapeně. Byla jsem strašně zvědavá, jaké překvapení na mě v batohu čeká tentokrát. Často mě zásobuje různými vylepšovacími na usnadnění života. Simon zkrátka moc rád něco vynalézá. Hodiny bývá zavřený ve svém velkém pokoji plném nejrůznějšího nepořádku a něco kutí, zkouší, montuje a zdokonaluje. Stále shání běžné i nešední materiály pro své výrobky. Ve zbytku svého volného času si hraje se mnou. Někdy se i učí.

„Chceš teda ten dárek?“ ptá se mě netrpělivě Simon. „To víš, že ano,“ vyhrkla jsem nedočkavě. Simon sáhl do kapsy svých šedivých manšestráků a vytáhl sluchátka k mobilu. Moc rádi spolu posloucháme hudbu. Podal mi sluchátka a já si je opatrně prohlížela. Vypadala nějak jinak, neobvykle. Byla vybavena si dva metry dlouhým samonavíjecím kabelem a dvěma páry sluchátek pro dva páry našich uší. Hned mi došlo, že teď budeme moci poslouchat stejnou hudbu z jednoho přístroje oba dva zároveň. To rozhodně nebyl špatný nápad a dáreček mi udělal ohromnou radost.

Ve škole se Simon pochlubil ještě diktafonem propojeným se záznamovým zařízením, aby nemusel nic psát a přístroj to obstaral za něj. Dále zámek, který používal místo klíče odraz Simonovy tváře, a zipem na dálkové ovládání. Od té doby, co se známe, a možná ještě déle, žije skoro jen z vynálezů a úplně se na ně spoléhá.

Po konci školy jsem šla se Simonem domů se zvláštním pocitem. Takovým, jaký mívám vždycky v pátek, když opustím školní budovu a před sebou mám dva krásné dny volna. A dnes přece je pátek! Víkendy prostě miluju! Pro většinu lidí je to čas odpočinku, to ale rozhodně naplatí pro Simonovy sousedy. V té době totiž vynalézá nejvíc.

„Hanko?“ najednou mě Simon vytrhl z myšlenek. „Ano, Simone?“ odpověděla jsem mu pohotově. „Mám pro tebe ještě jedno překvapení. Myslím, že se ti bude moc líbit,“ řekl lišácky a v očích se mu zaleskly jiskřičky. „Uděláme si víkendový výlet!“ a s těmi slovy zabouchl dveře jejich domu.

Přišla sobota. Měla jsem batoh plný věcí, které by se na dvoudenní výlet do divočiny mohly hodit. Simon vláčel jako obvykle na zádech svůj obří batoh. Kráčeli jsme po zaprášené cestě, počasí slibovalo pěkný den, jen já jsem pořád nevěděla, kam mě Simon vláčí. Po zhruba dvou kilometrech naší pouti

jsme se ocitli v lese. Vzápětí jsme odbočili z cesty na malý prosluněný nezalesněný plácek, ohraničený vysokým plotem z dřevěných kůlů. Simon otevřel tajný vchod a mně se naskytl pohled na jakýsi železný rám a spatřila jsem nekonečné řady čudlíků, tlačítek, páček a součástek. „To je dosud můj nejlepší vynález – teleport,“ oznamoval mi hrdě Simon a já s otevřenými ústy nevěřícně zírala na ten zázrak přede mnou. Simon mě chytil za ruku, stiskl zelené tlačítko s fialovým středem a vyfukal něco do klávesnice. Před námi se rozsvítil okrouhlý otvor a fialově zářil. „Funguje to,“ jásal Simon. Následovala jsem ho do neznáma, které se před námi otvíralo v té jasné fialové záři. Když jsme teleport zase opustili, ocitli jsme se v zemi plné fialovohnědých barev na pokraji nějaké džungle, Byly tu roztodivné překrásné květiny, které omamně voněly. Nebe fialově světélkovalo. Ozývala se zde něžná a jemná melodie a vzduchem poletovaly spousty pestrobarevných motýlů. Na obloze jsem zahlédla ne jedno, ale hned tři slunce. Vypadalo to, jako bychom se vynořili v docela jiné části vesmíru.

„Toto je můj fiktivní svět, který jsem pro vás vytvořil v počítači. Nazval jsem jej Gamarila. Myslím, že se ti tu bude líbit,“ vysvětloval mi vzrušeně. Po těchto Simonových slovech vyskočilo z houští nedaleko mládě bílého jednorožce a začalo si nás zvědavě prohlížet. Nejprve opatrně a z dálky, ale po chvíli se osmělilo a přihopkalo až na dosah mé ruky.

Když jsem jej chtěla pohlédit, maličko ucuklo, ale vzápětí se nechalo drbat za ouškem. Netrvalo dlouho a přiběhli další bájní tvorové. Byla jsem jako u vytržení. Ušlechtilý okřídlený Pegas s námi vzlétl vstříc fialovým oblakům a dolétl s námi k šumícímu vodopádu, u jehož břehu si pročešávaly své zlaté vlasy spanilé jezerní panny. Jakmile nás uviděly, vřele nás přivítaly. Zatančily na vodní hladině a chladivé krůpěje občas dostříkly až k nám na břeh. Zanedlouho dvě z nich zmizely pod hladinou, a když se znovu vynořily, podávaly mi vzácnou trpyčící se perleťovou lasturu. Byla jsem jako ve snu. Bylo to opravdu největší překvapení na světě! Celý den jsme strávili obdivováním zdejších nevědenních obyvatel a přírody. Když se blížil čas spánku, našli jsme si nocleh v rozložitých korunách stromů. Bylo to velmi pohodlné lůžko. Široké větve nás příjemně uspávaly šuměním a houpáním a na zdejším, noci ztemnělém tmavofialovém nebi, zářila spousta hvězd. I kometu jsme zahlédli.

Jenže čas běžel jako splašený a my se pomalu museli rozloučit. U našeho teleportu nás ale čekalo nemilé překvapení. Nemohli jsme zpátky, protože Simon zapomněl nainstalovat z gamarilské strany klávesnici a tak nemohl zadat instrukce k návratu. I když se mi zde velmi líbilo, z pomyšlení, že už nikdy nevidím svou rodinu a kamarády, mi bylo do pláče. Simon vysypal svůj objemný batoh na fialovou trávu a snažil se naši zoufalou situaci vyřešit. Usoudila jsem, že v tom mu pomoci nemůžu a tak jsem si sedla opodál a mlčela jsem. Trvalo to dlouho, ale nakonec po mnoha neúspěšných pokusech to Simon musel vzdát. Chvilí jsme spolu nešťastně a mlčky seděli a zírali do prázdna. Najednou se však stal zázrak. Teleport zabzučel a rozsvítil se známý fialový otvor do našeho světa. Téměř zároveň jsme oba vykřikli radostí. Simon svižně naskládal své věci do ruksaku a rychle jsme prošli zpět do naší reality. Oběma nám vrtalo hlavou, co nám mohlo spustit zařízení. Kdo byl ten dobrodinec, co nás vysvobodil? Nakonec jsme s překvapením zjistili, že to byla zvědavá srnečka, která šťastnou náhodou zmáčkla to správné tlačítko a uvedla stroj do chodu. Zhlédli jsme ji jen tak tak, vyplašeně upalovala do nedalekého lesa.

Z té příhody se Simon poučil. Nevynalézal již tolik, ale zato pořádně. A nejlépe mu to jde v Gamarile, zejména od té doby, co mu s vynálezy pomáhám já.

Nikiho vlak

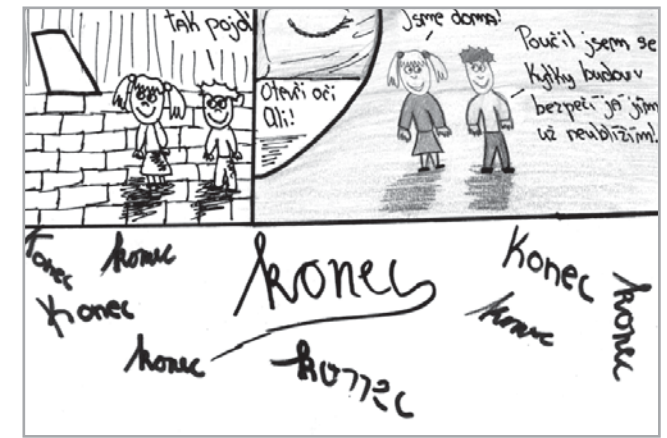
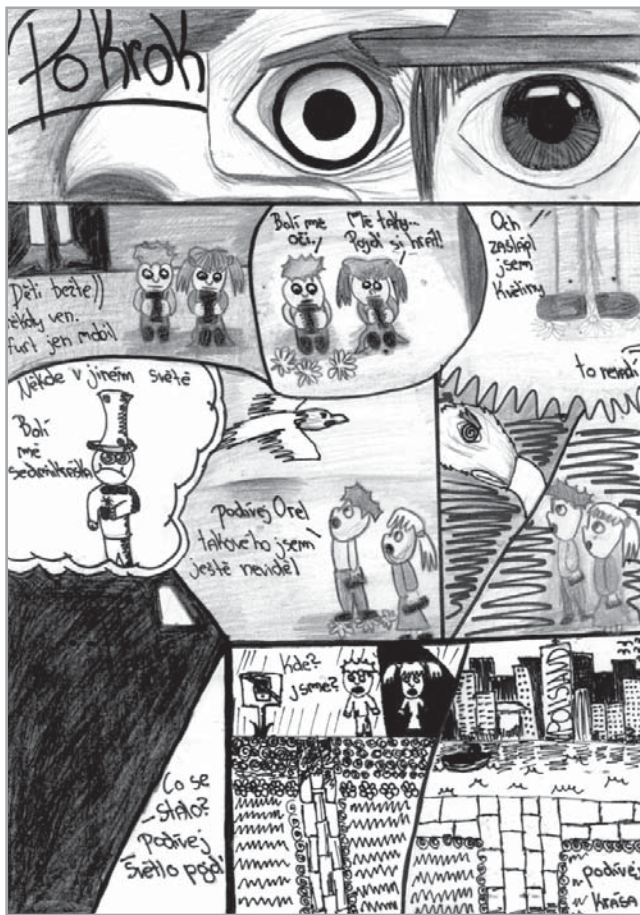
Barbora Rokytová, 7. třída ZŠ Staré Město

Už je mi sice 82 let a už jsem toho spoustu zapoměla, ale přece si ještě pamatuju svoje poslední loučení s maminkou. Bylo pondělí, jestli si dobře vzpomínám, a trochu mrholilo, ale na přeplněném pražském nádraží to ani nešlo poznat. S maminkou jsem na nádraží přišla kolem druhé hodiny a na nástupišti to bylo jak na bleším trhu. Chvilí jsme s maminkou stály na jednom místě, potom se ke mně naklonila a řekla: „Zůstaň tu a hlídej kufr, něco musím zařídit, hned se vrátím.“ Lehce mě políbila na tvář a hbitě se začala prodírat davem. Já jsem si sedla na kufr a pozorovala lidi. Něco však bylo zvláštní. Na nástupišti byly skoro samé děti. Velké, malé, miminka i děti v pubertálním věku. Dospělých tam byla jen hrstka. Vlakem jsem jela už několikrát a vím, že na nástupišti je vždycky více dospělých. V ten den tomu však bylo jinak. Asi po dvaceti minutách se maminka vrátila zpátky a držela v ruce nějakou cedulku s čísly. Chtěla jsem se jí zeptat, co je to za cedulku, ale než jsem stáčila něco říct, maminka mi dychtivě řekla: „Tuhle cedulku nesmíš ztratit, bez ní tě do vlaku nepustí,“ a připnula mi cedulku na kabát. Potom vzala kufr a mě za ruku a snažila se prodrat mezi lidmi k obrovské parní lokomotivě. Když jsme se dostaly k lokomotivě, zeptala jsem se maminky, proč je na nástupišti tolik dětí. Maminka mi však neodpověděla. Možná proto, že byl na nástupišti veliký hluk nebo také neznala odpověď. Najednou si maminka klekla, aby mi viděla do očí a řekla mi něco, co nikdy nezapomenu: „Alžbětko, tedka pojedíš na nějaký čas k tetě do Anglie, jmenuje se Clarie Smithová. V cizině se naučíš spoustu jazyků a získáš spoustu zkušeností.“ Řekla to tak rychle a ve zmatku. Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomila, co vlastně řekla. „A pojedíš se mnou?“ zeptala jsem se a doufala, že řekne ano. „Bohužel nepojedu, Bětuško, ale budu na tebe myslet,“ řekla se slzami v očích. „A navštívíš mě?“ zeptala jsem se zoufale. Nikdy jsem bez maminky nikde tak dlouho nebyla, bez ní to nezvládnu. „Asi taky ne,“ řekla a slzy se jí roztekly po tvářích, „ale pokusím se!“ Rozplakala jsem se taky. Maminka mě objala a zašeptala mi do ouška: „Mám tě moc moc ráda, Bětuško, jsi statečná holka, zvládneš to!“ dojatě mi pověděla a dala mi polibek na tvář. „Já tě mám taky ráda,“ a opětovala jsem polibek. Náhle nastal na nástupišti obrovský zmatek. Všechny děti začaly nastupovat do vlaku a já musela taky. Rychle jsem vběhla do kupé a vystrčila hlavu z okénka, abych viděla mámu a znovu se rozplakala. Vlak se začal rozjíždět a maminka se vzdalovala stále dál a dál, až nakonec zmizela úplně. V Londýně mě teta Clarie vychovala jako vlastní a až od ní jsem se dozvěděla, že maminku už nikdy nevidím. V Anglii jsem žila do svých dvaceti let a pak se vrátila do rodné země a zde založila rodinu.

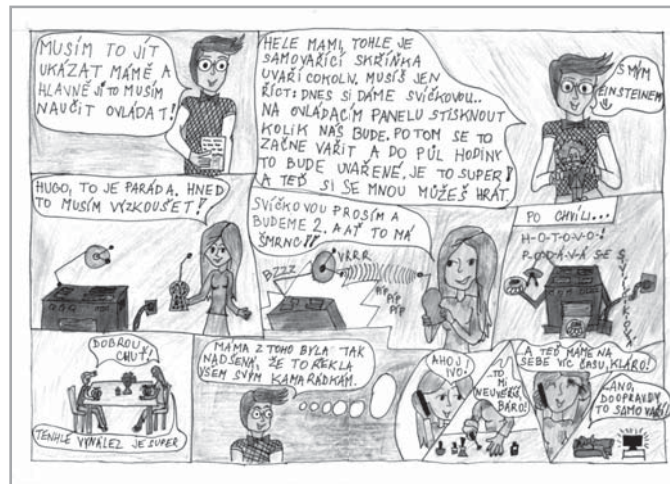
Timhle příběhem moc děkuji muži jménem Nicholas Winton, děkuji za šanci žít.

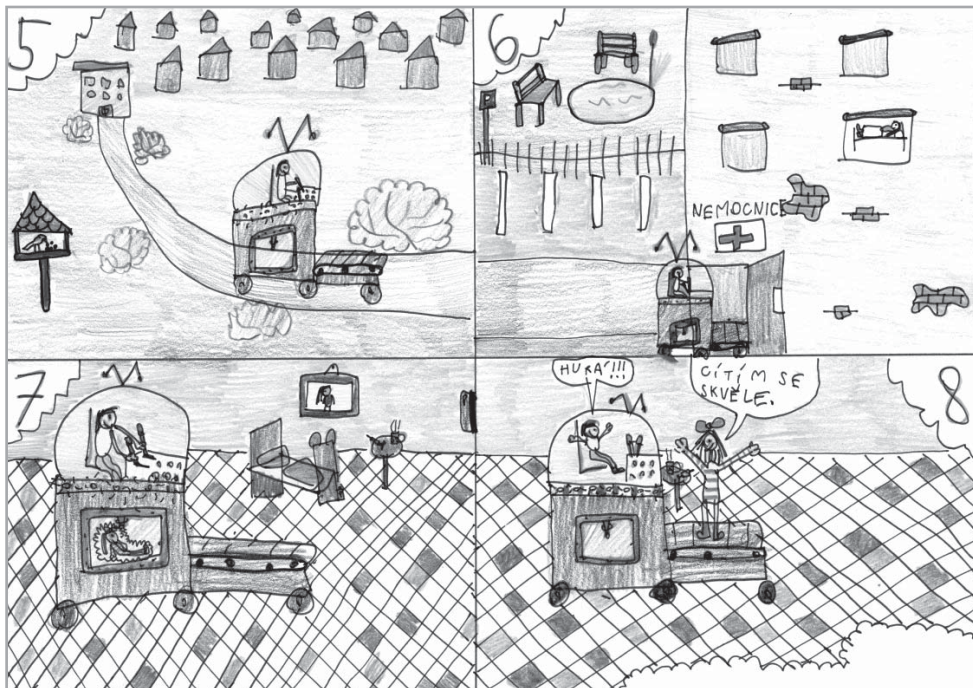
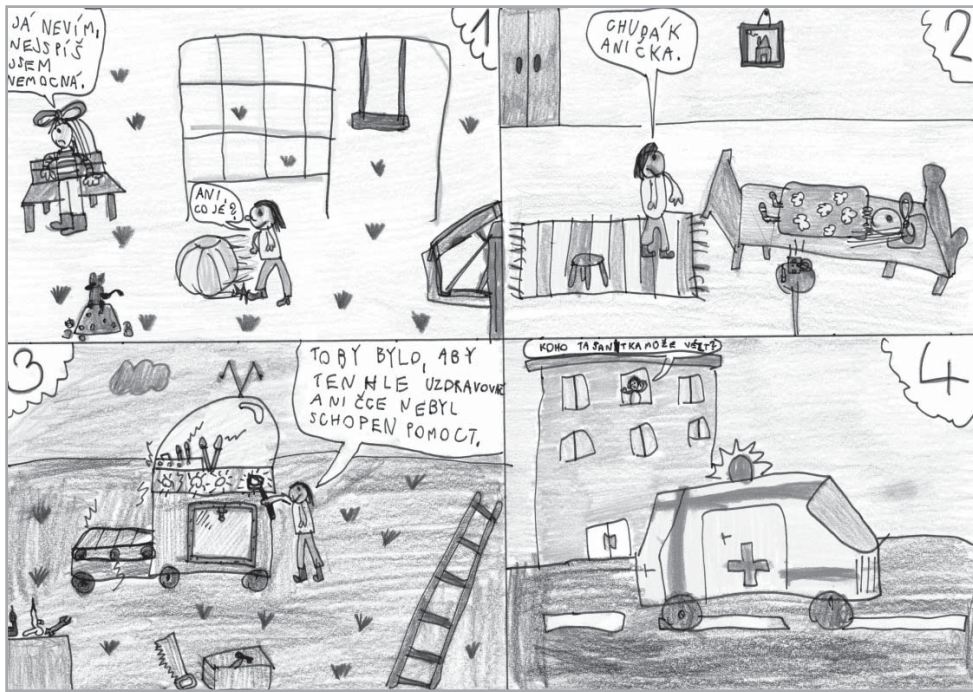
Diana Rohanová, 12 let

Tereza Phamová, 7. třída ZŠ Trávníky Vsetín

Zbyněk Rohlík, 5. třída ZŠ Trávníky Vsetín

Uzdavovač: Metoděj Chrobák, 2. třída ZŠ Integra Vsetín

Anna Březinová, Valentina Horáková, 8. třída ZŠ a MŠ Traplice

Můj příběh

Jiří Stupřánek, 13 let, 7. třída ZŠ Polešovice

V tomto příběhu vám budu popisovat svůj příběh, který se odehrává roku 1939. Mé jméno je Honza, je mi třináct let a bydlím v Praze. Mám dva sourozence: mladší sestru Annu, které je deset a mladšího brácha Františka, kterému nedávno bylo pět. Má maminka se jmenuje Marie a táta se jmenuje Josef. Jsme židovská rodina a nemáme to zrovna moc lehké. Ostatní děti se s námi moc nekomarádí, ale našťástí známe mnoho dalších židovských rodin, kde máme svoje kamarády. Dost mi vadilo, že se nám kamarádi smějí kvůli náboženství, které vyznáváme. Jednoho dne odpoledne byla v rozhlase divná zpráva. Židé prý mají nosit hvězdy připnuté na oblečení. Měli jsme z toho špatný pocit, nikdo však nevěděl, co to má znamenat. Můj táta si šel stěžovat na obecní úřad, tam mu však řekli, že pouze poslouchají rozkazy a víc nic. Moc jsem tomu nerozuměl, ale nakonec jsem se s tím smířil a hvězdu jsem si připínal vždy, když jsem šel ven. O týden později jsme chtěli jít do kina, avšak na dveřích stála cedule: Židům vstup zakázán. Nakonec jsme chtěli jít do knihovny, avšak tam jsme také nemohli. Podle mě to bylo blbé zakazovat židům tolik věcí. Jsme přece úplně obyčejní lidé jako ostatní? Po dalším týdnu se z rozhlasu roznesla zpráva, že židé mají zákaz chůze ven za tmy. Jednoho dne u večere k nám přiběhl strýc a říkal, že máme okamžitě opustit Česko a zaplatit si letadlo do Anglie nebo Ameriky. Vykládal, že s židy to vypadá velmi špatně. Moji rodiče to však neviděli jako dobrý nápad. Můj táta říkal, že Česká republika je našim domovem a že ho neopustí. V tomto jsem dal tátovi za pravdu. Co by se nám mohlo stát, když se budeme držet pravidel? Avšak o měsíc později k nám přišel německý voják, který po nás chtěl, abychom se vystěhovali a šli s ním do tělocvičny v naší škole. Přišlo mně to velice divné, že táta s mámou nic nedělají a poslouchají toho vojáka na prahu bytu. Rodiče asi věděli mnohem víc než já a moji sourozenci. Můj bratr celou cestu brečel, ale maminka ho utěšovala, že se za chvíli vrátíme. V tělocvičně jsme viděli mnoho židovských rodin, jak ty známé, tak i ty, co jsme nikdy neviděli. Každému na krk dali cedulky s odjezdy vlaku. „Cože,“ vykřikl jsem, „moji rodiče mají úplně jiný lístek než já a moji sourozenci?“ Ptal jsem se jednoho německého vojáka, jestli neudělali nějakou chybu, anebo přehodili cedulky. Ten však dělal, že mi nerozumí a ani neotočil hlavu. Šli jsme společně na nádraží, kde jsme měli čekat na naše vlaky. Celou dobu jsem si myslel, že ty cedulky máme jen tak, a že to nejsou vlaky, ale úplně něco jiného. Když jsme však došli na nádraží, stály tam dva vlaky. Oba měly dlouhé vagony, ale v žádném nebyla okna, jen železné mříže. Když však začali lidi strkat do vlaků, z očí mi vyhrkly slzy. Moje rodiče odváděli úplně do jiného vlaku než mě a moje sourozence. Moje máma na mě křičela, abych se postaral o sestřičku a bratříčka. Já jsem ji však ignoroval a běžel jsem za nimi. Vtom mě jeden voják popadl za svetr a odhodil mě zpět. Když jsem se ohlédl, moji rodiče už nastupovali do vlaku. Ale co to? Bratr a sestra nebyli tam, kde měli být. Začal jsem panikařit a nevěděl jsem, kde je mám hledat. A vtom jsem je uviděl, jak sedí ve vlaku a mávají na mě a brečí. Rozběhl jsem se za nimi a přes ohromný dav lidí jsem se vecpal do vagonu a začal jsem je utěšovat. Měli plno otázek, avšak na žádnou jsem neznal odpověď. Jeli jsme hodně dlouho a měli jsme velký hlad. Jeli jsme celý den. Okna byla zadělána prkny. Takže jsme vůbec nic neviděli. Všude byl strašný hluk. Ve vagonu byly jen děti. Žádní dospělí. Všichni dospělí jeli vedlejším vlakem. Když se však otevřely dveře, myslel jsem, že uvidím spoustu vojáků se zbraněmi, ale místo toho jsem viděl spoustu rodin, které jsem neznal. Začali nás z vlaků vyzvedávat a rozdělávali si nás. Mě a mé sourozence si vzala nějaká stará paní a odvedla nás do svého bytu. Potom jsem se dozvěděl, že jsem v Londýně a že nám tu někdo zařídil nové domovy. Někdo nás zachránil, avšak nad touto otázkou jsem moc neuvažoval. Myslel jsem spíš na rodiče. Po skončení války jsem se dostal zpátky do Česka. Hledal jsem své rodiče, avšak místo nich jsem našel jen svého strýce s tetou, kteří tvrdili, že moji rodiče zahynuli v koncentračním táboře v Polsku. Když jsem dospěl, přestěhoval jsem se i se sourozenci zpátky do Česka, kde žijí dodnes.

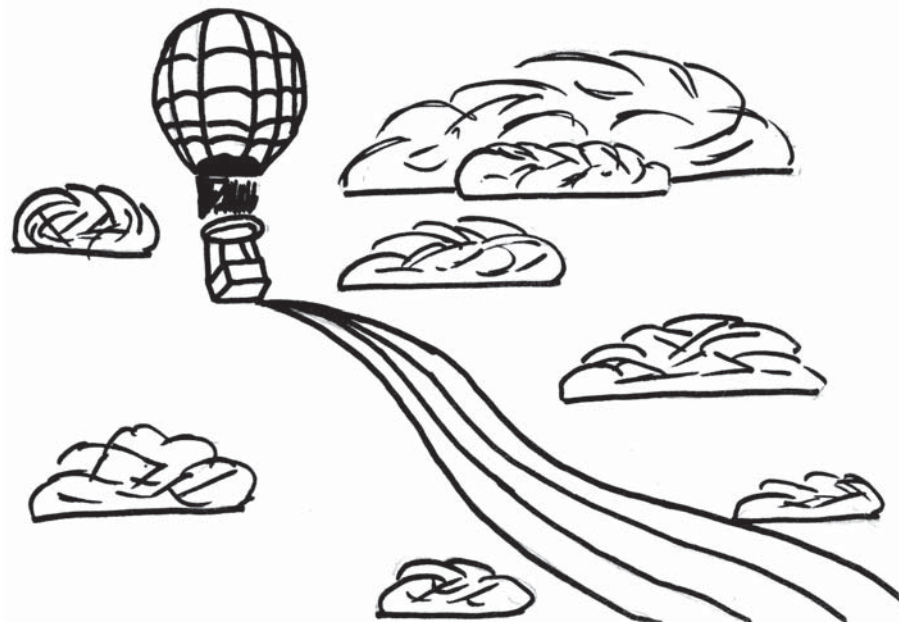
3. kategorie – 6.-7. třídy - poezie

Proč žiji rád v Evropě

Matěj Bartůšek, 6. třída ZŠ Oskol Kroměříž

Ač rým můj není jak z pera básníkovy,
do veršů poskládal jsem tato slova.
Proč rád jsem Evropan a ne Asiat?
Proč Evropu mám vlastně rád?
Černoušek o Africe napsal by,
že je to nejkrásnější domov na Zemi,
stejně i Eskymáci o zemi ledové
psali by, jak žít tu je primové.
Tak já rád kolébku svou mám,
neb nejsem tu nikdy, nikdy sám.
Okolo přírodu mám různých tvarů
a hřeji si tvář ve slunečním záru,
celá zem hýří barvami,

s dětmi můžem lozit na stromy
a voní tak krásně tisíci květy.
Jak stužky ji šněrují stříbrné řeky,
zvířátek druhů na tisíce,
co k tomu ještě vlastně říct.
Rodinu mám tu a své přátele,
s nimi je mi vždycky vesele,
ve štýchu nás nikdy nenechají,
to radši za nás život dají.
Je to můj domov, mám ho rád,
dalším jej hodlám zachovat
a protože vlast má ležít v srdci Evropy,
žijem tu šťastně a rádi taky my.

Lukáš Malík, 12 let

Pokrok nezastavíš

Kryštof Knesl, Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm

V dnešním světě
žijem na planetě,
kde vynálezy lidí
už nás nenávidí.

A co naše mobily?
Rády by se dobily!
V drátech ale není štáva,
elektrárna nic nedává.

Všecky lidské výmysly
na lidi už nemyslí,
my si na ně zvykli,
ony se však spikly.

Naše pračky neperou,
ani myčky nemejou.
Notebooky a tablety
zhasly svoje tapety.

Žijeme na doživotí,
ale roboti nám nerobotí,
i auta už se bouří,
z výfuků nekouří.

Internet už nikde není.
Satelity bez spojení
letí prázdným vesmírem.
Co my bez nich, přežijem?

Na koleji stojí vlaky,
tramvaje a metra taky.
Dolítala letadla,
některá div nespadla.

Mašina času

Václav Opletal, 7. třída ZŠ Rokytnice Vsetín

Na světě je hodně kluků
a ti mají svoje sny.
Někdo chce mít dýmáček v uchu,
jiný prožít super dny.

Přestal bych se trápit školou,
zamával milému člověku,
sbalil „hambáč“ s coca-colou
a vyrazil do pravěku.

Já mám taky jedno přání:
Chtěl bych u nás na dvorku,
něco, co není jen tak k mání -
silnou, rychlou motorku.

Probádal bych trias, juru,
fotil malé velociraptory,
s diplodocem vyšel na túru,
ptakoještěrovi na zádech přeletěl prahory.

Ten stroj by byl výjimečný,
milión za něj klidně dám,
nebral bych na něj žádné slečny,
cesty bych si užil sám.

Snad se někdy dočkám takovéto mašiny,
se kterou přemístím se v čase,
a pak na dlouhé, dlouhé hodiny
navštívím ztracený svět v celé jeho kráse.

4. kategorie – 8.-9. třídy - próza

Objev, který změnil svět

Kristýna Čechová, 13 let, 8. třída ZŠ Polešovice

Píše se den 2. 5. roku 2255. Celý svět už má jen elektronické přístroje, používá je snad každý. Kniha je slovo, které v roce 2254 představuje minulost, zapomělo se na ni. Už i malým dětem maminky dávají místo prvního slabikáře nebo knihy elektroniku, která ovládla svět. Nebýt desetileté Sarah Frankové, neexistovaly by.

Tento příběh začal tehdy, když rodina Frankova odjíždí do starého domu po babičce, která již zesnula. Měli se tehdy zbavovat starých krámů z půdy a nahradit je moderními, a tak si celý dům přestavět podle moderní elektronické doby.

„Sarah, pojedeš s námi?“ ptal se Sarah bratr Mike.

„Jo, jasně že pojedu, už se nemůžu dočkat!“ odpověděla ironicky Sarah.

Netěšila se na to, jak bude muset vyklízet půdu s harampádím, ale to netušila, co se v tento den odehraje... Bylo kolem půl jedné odpoledne, když se prohrabávala starými věcmi ve starobylé malované truhlici u babičky na půdě. Natrefila ale na jednu věc, která ji zaujala jak svým koženým obalem, tak i zlatým nápisem. Uchvátila její srdce natolik, že další půl hodiny se od ní nemohla odtrhnout. Nikdy nic tak krásného neviděla?! Žádný přístroj nikdy nic takového nevytvořil. Dala si závazek, že bude bádát po tom, co to vlastně je. Mělo to tehdy pro ni ohromnou cenu! Každý den pátrala po tom, co tahle věc je zač. Nikdo jí však nedokázal na tuto otázku odpovědět.

Uběhly roky a Sarah byla pořád na začátku. Začala se smířovat s neúspěchem a nakonec tu věc odložila. Vrátila se k ní až po čase.

Už jsou to dva roky, neznámá věc, a já pořád nevím, co jsi zač. Opět tě držím v ruce, přemítám o tom, kdo tě vlastně vymyslel a proč zrovna mně jsi přišla do ruky? Obcházím lidi, odborníky a nic. Vždy to skončí odpovědí: „Nezlobte se, ale nevím.“ Je tohle možné? Musí přece existovat člověk, který to bude vědět! Ztrácím naději. Zapsala si tehdy Sarah do deníku.

Toho dne chtěla zavolat už na poslední telefonní číslo a pak už dál nebádat. Opět probíhal stejný rozhovor jako již tolikrát, ale pak člověk najednou řekl: „Slečno, rád bych se s vámi sešel ještě dnes. Bude to možné?“

„Ano, bude, máte tu adresu, mám se na ni dostavit?“ odpověděla Sarah překvapeně.

„Ano, sejdeme se tam, zatím nashledanou,“ odpověděl ten, který jí dal kapku naděje na konečné rozuzlení záhady.

„Konečně, konečně!“ křikla Sarah tak nadšeně, že si musela poskočit.

Vzala věc do ruky, popadla kabát a už šla do kanceláře na konci města. Co jí čeká? Zklamání a nebo překvapení? Co myslíte?

Seděla v útulné kanceláři a naproti ní byl starý pán, který soustředěně zkoumal každou část té věci, co mu ji Sarah předala. Třásl se mu ruce. Potom se mile usmál a začal vyprávět: „Slečno, objevila jste knihu, jednu z věcí, na kterou se už díky elektronice a pokroku světa dávno zapomělo. Lidé stále zapominají, že kniha vždy byla součástí našeho světa. Vždyť kdyby knihy nebyly, nemáme nic, nemůžeme vědět nic. Kniha přenášela naši osobu do jiných světů a přinášela nové myšlenky. Podle mě je tohle pravý objev světa, proto bychom si ho měli vážít.“ Po mnoha týdnech, kdy Sarah došlo, co tím vlastně myslel, se ho snažila kontaktovat, ale marně.

Možná i vy to časem pochopíte. Ten pocit, že knihu vlastníte a čtete a čtete a nemůžete se od ní odtrhnout, je nepopsatelný. Nadšení z toho, že hlavní hrdina je vedle Vás a Vy s ním prožíváte všechny zážitky.

Proto je to pro mě objev, který změnil svět a vážím si ho za to.

Z deníku Sarah Frankové

Štěstí v neštěstí

Martina Žufanová, 15 let, 9. třída ZŠ U Pálenice Kunovice

Jako malá holčička jsem bydlela s maminkou a tatínkem ve velkém domě s krásnou zahradou. Nic mi nescházelo a žila jsem v dostatku. Jak se tehdy říkalo, mí rodiče měli dobré postavení, takže mi mohli dovolit prakticky cokoli, na co jsem si vzpomněla. Ale nemyslete si, nebyla jsem nějaký rozmazlený spratek z lepší rodiny, jak se nám bohatším dětem říkalo. Snažila jsem se být rozumná, ne zhýčkaná. Rodiče jsem o něco požádala, jen když jsem to opravdu potřebovala. Na nepotřebné nebo méně důležité věci jsem si vzpomněla, jen když jsem slavila narozeniny nebo svátek.

Jednou jsem šla s maminkou po ulici, kde se nacházelo mnoho obchodů. Měly výlohy plné nejrůznějších - pro mnoho dětí lákavých - hraček. Najednou jsem si všimla malého koníka ze dřeva, který se mi hned od první chvíle zalíbil. Poprosila jsem maminku, zda by mi jej mohla koupit k narozeninám. K mému štěstí jsem jej opravdu dostala a hned jsem mu dala jméno Arnold.

Jako dítě jsem žila v blaženě nevědomosti a okolní svět mě moc nezajímal. Měla jsem maminku i tatínka, spoustu kamarádek a krásného koníka Arnolda. Ale nic netrvalo věčně. Jednoho dne mamince a tatínkovi došel dopis. Úřední. Nejprve si ho přečetla maminka, potom tatínek. Oba vypadali bledě, jako by se jich dotkla smrt. Nechácala jsem, co se děje, a tak jsem se zeptala: „Tati, co bylo v tom dopise?“ Tatínek ke mně přistoupil, chytil mě za ruce a pevným hlasem řekl: „Budeme se muset stěhovat.“ „Stěhovat?“ zopakovala jsem překvapeně. A maminka dodala: „Neboj, jen na pár dní, jako bychom jeli na dovolenou.“ Tím mě uklidnila a já jsem se začínala na výlet těšit. Mé kamarádky také odjížděly na dovolené, takže jsem ve městě zůstala sama. Jediným kamarádem mi byl koníček Arnold.

Maminka mi oznámila, že na výlet pojedeme za týden, tak jsem si dny začala odpočítávat. Připadalo mi, že se čas hrozně vleče, ale přece jenom jsem se dočkala.

Cesta na nádraží nám utekla celkem rychle, až na jednu zastávku - doma jsem si zapomněla zajít na záchod, proto jsme se zastavili v kavárně u pana Sesila. Maminka mě doprovodila a řekla, že na mě počká. Když jsem se vracela do kavárny, už už jsem brala za kliku, když jsem zaslechla útržek maminčina rozhovoru s panem Sesilem: „Paní Hotenbergová, měli byste se skrýt, vy jste přece taková slušná rodina, a navíc v dobrém postavení. Přece nemůžete dopadnout jako ostatní. A když si pomyslím, co se stane s Karolínkou. To, co se mi doneslo, není pro židovské lidi moc příznivé, natož pro ni. Sama jste slyšela pana Kosku, co říkal ve středu o lidech z vlaku.“ „Ani mi to nepřipomínejte. Ale co můžeme dělat. Víte přece, jaké jsou tresty za neuposlechnutí vydaného nařízení. Myslím, že už budeme muset jít. Jdu zkontrolovat Karolínku.“ To už jsem na nic nečekala a sama jsem vyšla ven, abych nevzbudila nějaké podezření. Zbytek cesty na nádraží jsem pak seděla v tichosti a přemýšlela jsem o rozhovoru, který jsem před chvílí slyšela. Nechácala jsem, co se děje, ale došlo mi, že jedeme někam, kde nám chce někdo ublížit.

Dojeli jsme na nádraží a vyložili jsme věci z auta. Každý jsme vzali část zavazadel, a protože maminka měla jednu ruku volnou a já také, chytily jsme se pevně za ruce. Došli jsme na nádraží, kde už stálo mnoho lidí s bílými páskami s hvězdou. Stejně jako my. Stáli tam také vojáci v zelených uniformách, s pistolí za opaskem. Nejspíše hlídali, aby nikdo nemohl uprchnout.

Čekali jsme asi půl hodiny, než jsme uviděli vlak, který přijel. Byla jsem zklamaná, protože vlak nevypadal jako ty krásné vlaky, co jsem znala z knížek, ale spíš jako osm krabic od bot, které navíc hrozně páchly něčím, co jsem neznala.

Dav, který se na nástupišti utvořil, se začal - postrkován vojáky - hrnout k vagonům. Spěchala jsem dopředu, abych nám zajistila dobrá místa, ale vtom mě ze zadu někdo popadnul, vyzdvihl mě vzhůru a odcházel se mnou pryč z nádraží. Čekala jsem, že ho vojáci zastaví, ale nestalo se. Sama jsem byla tak ohromená a vystrašená, že jsem nebyla schopná vydat hlásku. Ten člověk mě nesl dlouho, když najednou zastavil, obrátil mě tváří k sobě. Poznala jsem svého strýčka. Zeptala jsem se: „Proč jsi mě odnesl? Chci zpátky.“ Ale strýček se jen pousmál a řekl mi: „Vím, jsi ještě malá a nemůžeš to chápat, ale je válka a zlé časy. Tvé rodiče odvezli, protože jsou odborníci na určitý druh práce, který právě potřebují někde jinde. Ty tam s nimi nemůžeš, tak jsem tě dostal do péče já. Jen na několik měsíců, pak se rodiče zase vrátí.“ Já jsem strýčkovi uvěřila a nechala se opít rohlíkem.

Bydlela jsem u něj opravdu pár měsíců, ale měsíce se přehouply v roky. A když mi bylo patnáct, strýček mi řekl celou pravdu. Rodiče zachránit nemohl a já jediná z naší rodiny jsem měla šanci přežít. Mnoho let jsem si nemohla vzpomenout, co se stalo s Arnoldem. Jednoho dne jsem se procházela po nádraží, kde mi strýček zachránil život, a zjevil se mi obraz rozdupaného dřevěného koníka. Vzpomněla jsem si, kdy a jak jsem o Arnolda přišla. Bylo to v ten den, kdy mě strýček zachránil. Jak mě ze zadu chytil, upustila jsem Arnolda a ten dopadl na zem, kde jej asi rozšlapal hustý dav, který se šinul do vagonů. Celé roky jsem si na hračku nevzpomněla, ale jsem ráda, že se mi vzpomínka vrátila a s ní i můj vnitřní klid.

Je mi sice líto, že už čas nevrátím a Arnolda nezachráním, ale myslím si, že každý člověk a každá věc - tedy i Arnold - má svůj osud. Jeho osudem bylo zpestřit mi mé dětství a být mým přítelem. Mým osudem bylo přežít. Mí rodiče a spousta dalších to štěstí neměla. Jsem ráda, že jsem si tehdy v obchodě Arnolda vybrala. Do konce života budu vzpomínat s láskou na dřevěného koníka, díky kterému jsem se nikdy necítila sama.

Mein Kampf

Magdaléna Vaculová, 3 let, 8. třída ZŠ Josefa Bublíka Bánov

„Věř!“

To bylo poslední slovo, vzkaz té ženy. Vzkaz pro dceru. Pro malou dceru odsouzenou k jisté smrti. Tady nemohla přežít.

A tak ji naposledy pevně objala, vtiskla jí polibek do kučeravých tmavých vlasů a řekla jí jediné poslední slovo: „Věř!“

Zůstala jsem sama. Když jsem prošla branou tábora, sevřel mě stesk. Bylo mi úzko. Trásl mnou odpor a vztek. K jedinému člověku. Zahubil je. Oba.

„Ráchel!“ ozval se za mnou ženský hlas. Otočila jsem se a prudce objala starší ženu, Annu, mně tak blízkou osobu v poslední době.

„Myslela jsem, že...“ nedokázala jsem tu větu dokončit.

„Žiju!“ prohlásila sebejistě a nechala davy lidí valících se pryč od tábora, aby nás odnášely daleko odtud.

Když jsme osaměly, konečně jsem dokázala vyslovit otázku, která mně tak dlouho trápila. „Kam půjdu?“ zeptala jsem se zlomeným hlasem, když jsem si vzpomněla na náš dům hořící v plamenech spolu s celou osadou.

„Domů, kam jinam,“ řekla, a když uviděla můj tázavý výraz, dodala, „ke mně.“

„Zdál se mi hrozný sen,“ řekla jsem Anně místo pozdravu. „Viděla jsem jen holé stěny, omítku, ve které byly vyryté různé nadávky, Davidovy hvězdy, modlitby. Seděla jsem tam v bílé košili a trásla se zimou.“

A pak jsem pro něj i já vyryla do omítky vzkaz. Maminčin vzkaz. „Věř!““ povyprávěla jsem ustrašeně svůj sen Anně. „Bylo to hrozné...“

„Už na to nemysli,“ odvětila s úsměvem Anna a v jejím obličejí jsem poprvé spatřila vrásky. Najednou se zprudka nadechla, začala dávivě kašlat a na jejích hubených rukou, které si přiložila k ústům, se objevila rudě zbarvená krev.

Od toho rána, kdy jsem volala doktora, uplynulo už několik týdnů. Týdnů plných bolesti a smutku, zvláště pak pro Annu. Doktor potvrdil tuberkulozu, a protože nemáme peníze na drahou léčbu, zůstala Anna v rukou Božích.

Celé noci jsem u ní klečela, otírala jí pot z čela a snažila se jí vynahradiť všechno, co pro mě kdy udělala. Nakonec mi umřela. Tě noci jsem jen plakala a modlila se za ni.

Nad ránem jsem připojila krátkou modlitbu také za něj. Skrčila jsem rty do úšklebku na znamení mého odporu k celé jeho osobě a vyslovila pár slov.

Seděla jsem na chladném ledu a modlila se. „Dej mi prosím jen jednu malou ryбку, dej mi jen jednu malou ryбку, prosím,“...“ Najednou to vlastnoručně vyrobenou udicí trhlo a já se prudce postavila. Led zakřupal, zapraskal, a já spadla do studené vody. Tělem mi projel chlad, který štípal zvlášť na holé kůži. Nedokázala jsem myslet, a tak jsem sebou jen tak mrskala a kopala nohama, vynořovala ruce z vody a zase je potápěla. Snažila jsem se zachytit ledu, ale moje klouby i svaly byly tak ztuhlé, že jsem se nad hladinu prostě vytáhnout nedokázala.

Probudila mě palčivá bolest na prsou. Nemohla jsem se nadechnout, sípala jsem, ale cítila jsem teplo. Ležela jsem v mé posteli, v krbu hořel oheň a vedle postele stydl čerstvě uvařený horký čaj. Někdo mě zachránil. Další strážný anděl v mém životě.

Čekala jsem na něj, ale nepřišel. Oheň dohořel, čaj jsem dopila, ale neměla jsem sílu vstát a uvařit nový. Bolest neustávala a já kašlala a sípala čím dál víc. Věděla jsem, že umírám, nejspíš na zápal plic. Věděla jsem to a tak jsem se soustředila na jedinou myšlenku: zabil otce, zahubil matku, tuberu si Anna přinesla koncentráku, teď na následky těchto smrtí zemřu i já. Darovala jsem ti poslední myšlenku, v posledních sekundách mého života se má mysl upírala k tobě. Važ si toho.

*Milý příteli,
píše Ti, abych Ti sdělil, jak se mi vede. Jsem zdrcen. Poslední události v Evropě mě velmi znepokojily. Jsem si jist, že moje odhodlání bylo navždy zmařeno a můj cíl nebude nikdy uskutečněn. S činy, kterými jsem pohoršil naši Zemi, celou lidskou existenci, však již dál žít nemohu. Zvláště pak, když moje záměry přišly vniveč.*

*Chtěl bych Ti však vypovědět, co se mi zdálo minulé noci.
Seděl jsem v rozlehlé místnosti s oprýskanými zdmi, nepěknou omítkou, tvrdou podlahou. V místnosti plné chladu. V místnosti, kterou jsem nechal vybudovat. Náhle jsem se zprudka postavil a přešel ke zdi. Pocítil jsem chlad od nohou, které byly bosé. Chodil jsem podél zdi, prsty přejížděl po hrubé omítce, ve které byly vyryté různé symboly, modlitby, nadávky a vzkazy pro mě. Chodil jsem tak pořád dokola a všechny je četl. Nakonec jsem se zastavil u krátkého vzkazu psaného dětskou rukou. Byl v úrovni mých stehů a zněl takto: „Věř!“*

Pak se mi najednou před očima zjevil obraz malé asi sedmileté hubené dívky s namodralými rty, tmavými vlasy a s černými očima. Srdce té dívky přestalo před chvílí bít a já uslyšel její poslední myšlenku. „Zabil jsi mi otce, zahubil matku, na následky z tábora zhynula Anna. Teď kvůli tobě zmirám i já.“

*Ta slova mnou velmi otrásla. Těm slovům nelze uniknout. Jako by byla vyrytá uvnitř mě. Uvnitř mě samého. A tak Ti drahý příteli posílám poslední dopis. Pozdravuj Paulu, mou drahou a modli se za mě.
Snad mi Bůh odpustí. 29.4.1945*

Adolf

4. kategorie – 8.-9. třídy - poezie

Skleněné vynálezy pana Podivína

Karolína Martikánová, 9.třída ZŠ Zubří

Představím vám hrdinu
mojí povídky.
Pána, co nemá rodinu
ani vyhlídky.

Podivín se jmenuje
ten pán, co rád kutí.
Vynálezy, rozvoje,
to všechno dělá s chutí.

Pan Podivín sám si říkal
velký vynálezce,
však málokdy úspěch míval,
šlo to velmi těžce.

Tak už je dost popisů,
to o ničem není,
čtu z kutilských zápisů,
začne vyprávění!

Jednou jeden chytrý člověk
vymyslel si změnu,
nešlo mu ani tak o věd,
spíš potřeboval měnu.

Za pár korun, za pár euro,
že svůj nápad prodá,
šťěstí by ho neminulo
a nebyl by chudák.

Vynález však nebyl jeden,
byly hnedle tři.

Nechat tohle ležet ladem,
byl by velký hřích.

První objev vody zkoumal,
ten podmořský svět.
Vynálezce název mu dal
oceánohled.
Trubka ze skla hodně dlouhá
vidí hluboko.
Tresku, žraloka i pstruha,
dobrá pro oko.

Druhým jeho vynálezem
je taky věc ze skla.
On ji nazval kosmohledem,
byla krásně lesklá.

Čočka ze skla, hodně velká,
vidí daleko.
Až na Mars, a to je dálka
dobrá pro oko.

Třetí objev, taktéž ze skla,
nejvíc promyšlený
umožňoval lidem dneška
dívat se skrz stěny.

Jaký asi název mu dá,
aby to bylo ono?
Něcohled? To už je nuda!
...a co třeba okno?

Za oknem se otevřel
celý krásný svět.
Stromy, ptáci, roje včel,
kopretiny květ.

Když jsou díry ve zdi kryty
deskou dřevěnou,
krásky světa jsou tak skryty
venku za stěnou.

Všichni už ta okna známe,
díváme se ven,
ale vůbec nevnímáme
díky komu jen.

Byl to jeden podivín,
který už chtěl změnu,
ani se mu nevdím,
chtěl vidět skrz stěnu.

Sice se z něj nestal boháč,
však jeho pokusem
vznikly věci, co se pro nás
staly přínosem.

Golemova přání

Jan Gajdošík, 14 let, 8. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

Zkamenělé srdce mít,
ale žhnout jako láva v sopce,
já normálním člověkem chtěl bych být,
ale můj pán by neměl svého lovce.

Jaké to je milovat,
ale při tom nikoho nezradit,
má povaha začíná vzdorovat,
s kým se mám o tom poradit?

Lovcem už dále nechci být,
ale z hlíny se maso nestane,
já bych chtěl s ženou žít
a milovat se s ní nedbale.

Jenže já mám srdce z hlíny
a ona ho má z masa,
co vám tu povídám, nejsou žádné šprýmy,
Nikdy nepocítím, jaká je to krása.

Ďábelské Bar micva

A je to tu, stává se ze mě muž,
ale k dospělosti mi chybí rituál,
už zahodím hračky, s kterými jsem si hrál
a vezmu do ruky vražedný nůž.

Když rituál skončil,
mé hračky povstaly,
a pak mi ďábelskou korunu dospělosti nandali
a se svým mládím jsem se loučil.

Zlověstným smíchem se mi smáli,
ale má dospělost je táhla do hlubin zapomnění,
nakonec skončili všichni zpopelnění
a oslovovali mě králi.

Hvězdné utrpení

Šest cípů má,
pro někoho je symbolem ponižujícím,
Žid si ji s těžkým srdcem nandává,
jeho tělo se stalo terčem chodícím.

Její žlutý lesk byl jako maják,
který značí, že jsi jeden z nich,
ale ty nevíš, jaké je to být hlupák,
a čekáš, až tě odstraní ze snů svých.

Kvůli tvé víře tě sebrali
a snaží se tě umlčet,
ačkoliv tví bratři za tebe mluvili,
i tak tě čeká v komoře odpočet.

Tvá duše vylétla z komína ven
a jsi konečně volný,
ale i tak si budeš navždy pamatovat ten den,
kdy jsi ještě byl kluk svobodný.

Venku

Natálie Výmolová, 13 let, 8. třída ZŠ a MŠ JAK Nivnice

S hvězdou na hrudi,
se strachem v duši.
Žiji život judy,
dokud mě srdce buší.
A ať buší ještě dlouho,
ať cítím chladný vánek.
To je mojí tajnou touhou,
pro někoho jako nic,
pro mě jak z pohádek. Můj den se blíží.
Bože, ještě žiji!

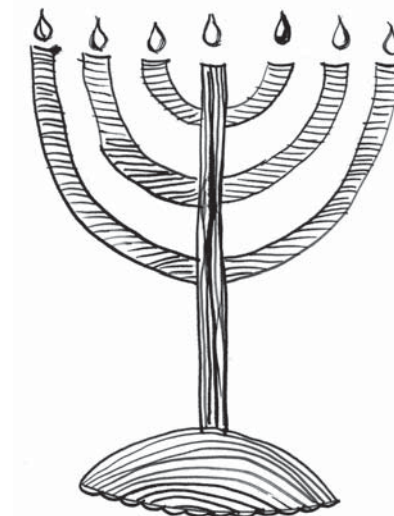
Ghetto

Promnu si ruce špinavé od bláta.
Čisté mám jen srdce, to je na duši záplata.
Pracuji bez přestávky, jako stroj v továrně.
Od slunce vrásky, ve stínu hledám klidu,
ale marně.
Jen doušek špinavé vody chrstnou do mé vyprahlé číše.
A k jídlu shnilé plody. Smrt se blíží tiše.
Bože, ale ještě žiji!

Koncentrační tábor

Tak už jsem tady, na tohle jsem čekal.
Ani doušek vody, ke smrti spěchám.
Na tvrdé posteli usínám s pocitem,
že jsme se modlili, ať to tu přežijem.
V břiše mi kručí, hlava mě bolí.
Všechny tu mučí!
Mojžiši milý, ať už to skočí...

...už mě tam vedou
Do místnosti, ze které se nevychází.
Jen s trochou jedu mému životu zamezí.
Bože, už jdu k tobě!

Pavla Svobodová, 18 let

Cestování po Česku

Matěj Jedlička, 7. třída ZŠ praktická a ZŠ speciální, Kroměříž

Od září chodím do sedmé třídy v Kroměříži. Narodil jsem se v Pelhřimově. Bydleli jsme v Kamenici nad Lipou. Tady jsem chodil do školky. A se školou jsme jezdili do Prahy na Matějskou pouť. Bylo tam moc atrakcí. Svítilo sluníčko. Byl jsem na horské dráze a ta horská dráha byla moc rychlá, málem mi uletěla čepice, ale naštěstí neuletěla. Ale kartička, která byla vstupenkou na atrakce, a já ji měl přišpendlenou na mikině, mi uletěla. Naštěstí jsem dostal novou. A s kamarádem jsme byli na atrakci, která se jmenovala letadla. Byla to obrazovka, na které se promítaly obrázky a my jsme jako letěli. A taky jsem byl s paní učitelkou ve strašidelném hradu a tam na nás vybaflo strašidlo. A já jsem si moc užil tu legraci. Pak jsem si koupil cukrovou vatu a párek v rohlíku.

Za posledních pár let jsme hodně cestovali. Ve Žďáře nad Sázavou jsme bydleli v domě Ječmínek. Taky jsem tu chodil do školy, ale nejraději na nádraží. Hlavně za panem strojvůdcem. Dovolil mi, že si můžu zkusit ovládat lokomotivu. Byla dieselová. A měla červenou barvu.

V Táboře jsem musel do školy dojíždět, protože byla daleko. Do školy jsem chodil přes park a okolo rybníku Jordánu. Škola byla pěkná. Ve třídě nás bylo jedenáct.

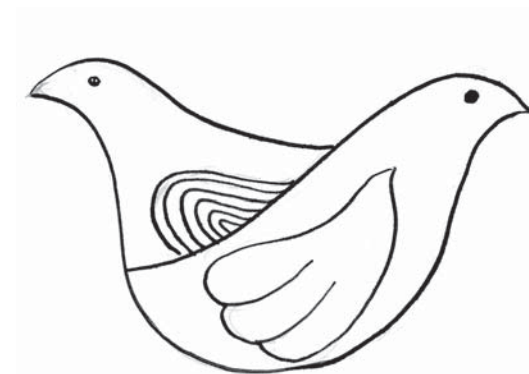
Ve Znojmě je krásná rotunda, radniční věž a velké koupaliště. A i tam jsem musel do školy dojíždět autobusem. Moc se mi v ní líbilo. Učil jsem se angličtinu, a na tělocvik jsme chodili do sportovní haly a hráli jsme tu vybíjenou, fotbal, florbal a házenou. Ve Znojmě se pěstuje vinná réva a okurky a jezdí odtud vlak směrem na Vídeň do Rakouska.

Moje maminka bydlí v Jihlavě s nejmladší sestrou Gábinkou, která chodí do první třídy. Maminka pracuje v Tesco na ulici Březinky. I v Jihlavě se mi líbilo. Chodil jsem s maminkou nakupovat. Mají tu ZOO. Nejvíc mě okouzлил medvěd černý a panda.

A hned v září v nové kroměřížské škole jsme jeli na dva výlety do blízkého okolí. Tak jsem poznal nová místa. Holešov, Chropyni, Rymice a Záhlinice. V Holešově jsme si prohlédli krásný zámek, zámeckou zahradu, nádvoří s kašnou, zámecký sklep, synagogu, kovárnu, fontánu. A je tam i pěkná cukrárna. I v Chropyni je pěkný zámek se zahradou, rytířský sál, sál s klenoty. Líbily se mi sochy ze dřeva. A velký rybník a na něm plavala velká bílá labuť. V Rymicích se mi líbily staré domy, prohlídka dalšího zámku a taky ten větrný mlýn. V Záhlinicích se mi v muzeu nejvíc líbilo, jak jsme běhali s obrázkama a museli hledat staré nástroje a uhádnout, co k čemu sloužilo.

V Kroměříži se mi taky líbí. Bydlím v Klokánku a každý pátek chodím s bratry do oddílu Šipka na plavání. Rád plavu. Taky mě paní trenérka vždy chválí, protože umím pěkně skočit do čtyř metrů. O svých prvních Vánocích v Kroměříži jsem se díval na pohádky, jedl cukroví, zdobil vánoční stromček. Na Štědrý den jsme si rozbalili dárky a o zimních prázdninách jsem byl sáňkovat na kopci na Oskole. O Silvestru jsme byli s tetou na Velkém náměstí, dívali jsme se na dělobuchy, jak to tam všechno lítalo do vzduchu. Pak jsme šli domů a pili dětský šampus a jedli brambůrky a na stole byly i chlebičky, jednohubky. Pak jsme pouštěli petardy, prostě jsme oslavovali a bylo nám fajn.

A největší zážitek z Kroměříže mám, když k nám do školy přijel Radek Banga. Líbilo se mi představení, písnička Žigulík, a jak vyprávěl o kamarádovi Frantovi a jak skákal se svými bráchama do sena. A taky jsem se s ním vyfotil, dostal autogram, podal mu ruku a dal jsem mu dárek na rozloučenou.

Pavla Svobodová, 18 let 3

Píšu, píšeš, píšeme ...

*sborníček vítězných prací literární soutěže pro děti,
kterou v rámci projektu Klubu dětských knihoven SKIP ČR
pořádají veřejné knihovny Zlínského kraje:
Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti,
Knihovna Kroměřížska,
Krajská knihovna Františka Bartoše ve Zlíně,
a Masarykova veřejná knihovna ve Vsetíně*

*v textu jsou použity ilustrace dětí z Dětského domova v Uherském Ostrohu
vydala Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana, p. o. v Uherském Hradišti v červnu 2015
náklad 200 ks
tisk Joker, s.r.o. Uherské Hradiště
neprodejné*

